

Parlament de l'estudiant Claudia Pallisé

Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2019

Barcelona, 5 de juliol del 2019

Què és el mar?

Escric aquesta pregunta i m'adono que començar així, preguntant, fa científic. També m'adono que el mar és lluny. Per això em costa recordar-lo i és una realitat difícil de retratar. Tinc la certesa, però, que el mar té moltes cares i molts noms. Parlo del mar amb la meua veu nerviosa, amb la meua experiència encara tremolosa. I m'agradaria dir-vos que també parlo amb les vostres veus nervioses i les vostres experiències tremoloses, però seria mentida. No puc parlar del mar que han vist els vostres ulls, perquè jo aquest no el conec. Només us puc dir com li ha arribat la llum davant meu.

El mar per a mi, malgrat el baix percentatge de dones al capdavant d'assignatures a la nostra carrera, és femení i és plural. El mar és el lloc on hem assenyalat els taurons per molt que ensenyessin les dents i neguessin les nostres veritats. El mar són les roques en forma d'hores, les que a primer punxaven i a quart carreguem sense notar-les; les que ens hem esforçat a fer nostres. El mar és també la ciència, la que he après amb la gent del mar, la que es fa posant la vida de les persones al centre. I el mar és la vida compartida des del primer treball de física fins a les exposicions de PFIP.

El mar s'estén blau, llarg com és tot ell i es remou amb una cançó intranquil·la que parla de lluites col·lectives i dissidents, doctorands i treballadores; es remou amb un moviment incansable que brolla de moltes mans. Mans que acompanyen, mans que cuiden. El mar són aquestes mans tenint cura de naltros durant quatre anys; mans que han pagat la matrícula cada setembre per molt que costi. Són les mans de les mares, dels pares, dels germans i les germanes, els avis i les àvies. Les mans de les persones que ens han fet el dinar durant les setmanes d'estudi, les de les amigues i amics que han aparegut durant aquest viatge nostre. El mar és l'agraïment cap a totes elles, aquest agraïment etern que costa tant de verbalitzar.

El mar és biologia. Però sobretot és humana. I tornant al femení i al plural d'abans, el mar són humanes. Humanes que han construït durant quatre anys aquesta xarxa que no pesca, sinó que aguanta, que abraça sorora des de baix i cap amunt, que ens ha mantingut allà, fermes i segures de tenir-nos en cada naufragi. El mar és tot això i moltes altres coses. I el meu, el meu mar sou valtros.

Moltes gràcies.

